गीत

मनचरी

पौडिएको देख्छु मनचरीलाई कञ्चन तलाउमा
पौडिएरै छुन पुग्छु मनचरीलाई मुलायन नितम्बमा
भोक या क्रोध हो यो सेलाइ दिउँ “मनचरी” शान्त तलाउमा ।

गुलाव फुल्छ मनचरी तिम्रो लजालु मुस्कानमा
आउœ केशÅँशि सम्हालेर बिसाउ`` थकाइ एकान्त जूनको छहरीमा
नगर अस्वीकार, प्रेम अनुभव हो लेखिनेछ किताबमँ
नबन भयभीत हेर्न सक्ने छुई ``न पीडाका रेशाहरू अध©मा ।

कोमल माधवी, सुगन्धित चुवाðी बन “आकाश” को इन्ि1यमा
उत्साहको लहर बग्नेछ तिम्रा स्पर्शले यो तनमा
सहËं स्वीका®, हुनसक्ला सम्बन्ध कष्टमय हुने छैन् घटिबढी हिसाबमा
नबन गम्भीर, हेर्न सक्ने छुईँन आँशुका सागर नयनमा ।

आकाश